

Přikývl.

Moc toho vidět nebylo. Stál tam dům, jedna nebo dvě hospodářské budovy, ale jinak vše halila tma. Mlhavě jsem si vzpomínal, že se tam občas rozsvítilo světlo, ale už tehdy jsem měl za to, že za to nejspíš může automatika. „Já jsem si myslel, že patří pobřežní hlídce.“

Spivey pokrčil rameny. „Podle všeho od nich pradědeček ve čtyřicátých letech ostrov za dolar koupil.“ Každé další slovo říkal rychleji, jako by je všechna v sobě dusil a teď nestíhal otevírat pusy, jak se všechna drala ven. „Rozpadal se a rybářům k ničemu nebyl. Větší lodě se k ostrovu nedostaly kvůli velkým kamenům, takže ho nikdo nechtěl. Pradědeček ho koupil, dům opravil, a když zemřel, babička ho zdědila. Pak ho odkázala mně. Vůbec jsem netušil, že tam bydlí. Naši o ní nikdy nemluví. Nikdy mi nic takového neřekli. Dozvěděl jsem se to až od pana Marstona...“

Zvedl jsem ruku a umlčel ho. „Hele, zpomal. Kdo je pan Marston?“

„Jelí právník,“ odpověděl Spivey. „Jel jsem do Bostonu. Když mě tehdy náčelník Whaley odvezl domů, naši už balili. Marston jim zavolal, že Geraldine umřela, dal nám svoji adresu a řekl nám, že má instrukce seznámit nás s její poslední vůlí. Naši si asi mysleli, že odkáže všechno jim, tak jeli okamžitě... ale byli pěkně naštvaní.“

„Geraldine?“ zeptala se Kira tiše.

„Geraldine Rotová,“ přikývl Spivey. „Tak se jmenovala. Když o ní mluvím jako o babičce, matka se naštvne, takže Geraldine.“

Ještě pořád jsem se díval přes vodu a snažil se to uchopit. „Babička ti dala ostrov?“

Spivey roztáhl pusy od ucha k uchu. „Ostrov, dům a všechno ostatní na něm. A taky tučný účet v nějakém svěřeneckém fondu, abych měl na údržbu. To je nik ňak, co?“

Když nám bylo asi pět, měl jsem knížku, která se jmenovala *Tik tak, jedem jak drak!* Spiveymu tehdy dělalo problém vyslovit

tik tak a říkal spíš něco jako *nik ňak*. Stala se z toho naše hláška, kterou jsme celé ty roky používali tak často, že nám nyní skákala do pusy úplně automaticky.

Spiveymu patří ostrov.

Podívali jsme se s Kirou na sebe.

Domy v New Castlu s minimálním výhledem na moře se prodávaly za miliony. Neuměl jsem si představit, jakou hodnotu musel mít tenhle. I kdyby byl úplně zchátralý, což asi byl, hodnota samotného pozemku... *soukromého ostrova*... Vzpomněl jsem si na vizitku, kterou mi dal táta. Nechal jsem ji v zásuvce u sebe v pokoji. Táta to věděl. Pár hodin po tom, co ta žena umřela, věděl, co je v její závěti. A když už jsme u toho, kdo řekl Marstonovi, že zemřela? Náčelník Whaley ani nevěděl, kdo je ta žena zač, dokud ji Spivey ve škole neidentifikoval. Pak ho odvezl rovnou domů, ale Marston to zavolal jeho rodičům, než dorazili, takže kdo to řekl advokátovi? Moment, to vlastně není úplně správně. Ralph Peck přece náčelníkovi už předtím řekl, že by to podle něj mohla být Geraldine Rotová, jen si nebyl jistý. Znal Ralph Peck mého tátu? Možná. Ale jak by mohl znát toho advokáta?

„Můžeme tak zajet?“ rozzářila se Kira. „Když je to teď celé tvoje, tak můžeme, ne?“

Spivey rozezněl struny kytary. Dodneška neumím pojmenovat tóny, které zahrál, ale pořád si je pamatuju.

Ty tři tóny všechno spustily. Podíval se na nás a v hlavě mu to zjevně začalo šrotovat. „Budeme potřebovat loď.“

Kira mi stiskla paži. „Matty jednu má.“

Nik ňak.

3

Mattyho Fernandezeho jsem toleroval, ale kamarádem bych ho určitě nenazval. Byl to nafoukaný, sebestředný blb, který by